

indtil et saadant Tidspunct indtræder, er det, jeg mener, at der ingen Meningsforskjellighed er imellem os. Imidlertid kunne vi jo leve og virke sammen, og jeg haaber, vi skulde ogsaa bøde sammen, uden at dette Spørgsmaal faaer den allermindste practiske Betydning. Der skal ikke finde nogen Afgjørelse Sted, hvorved Spørgsmaalet præjudiceres enten i den ene eller anden Henseende. Jeg for mit Vedkommende har ikke søgt at vinde nogen som helst Anerkjendelse af Kirkens Ret, men jeg maa ogsaa modsætte mig, at der vedtages Noget, hvorved der findes en Afgjørelse Sted i modsat Retning. Kunde det da ikke være rigtigt, om vi, uden Hensyn til dette Hovedpunkt, der, jeg gjentager det, for Diebliffet ikke har nogen practisk Betydning, kunde enes om en Foranstaltning, hvorved en Reform, som man i alle Henseender synes at ansee for ønskelig, kunde blive gennemført. Jeg vil lade alt Andet blive staaende og lade Enhver beholde sin Mening; det kan gjerne være, at vi kunne overlade til vore Efterkommere at løse dette Spørgsmaal; men skulde vi ikke see at arbejde sammen for at faae en i sig selv for nyttig anerkjendt Reform gennemført, uden at behøve at løbe paa Grund paa dette Spørgsmaal? I den Henseende skulde mine Bestræbelser gaae ud paa, ikke at forlange af de Herrer, at de stadfæste eller godkjende Ansøelser, der ere forskjellige fra deres; vi vilde søge at gaae uden om Banffelighederne for at komme til det rene, simple, practiske Spørgsmaal, der efter min Mening ligger for, nemlig, en hensigtsmæssigere Fordeling af de geistlige Embedsmænds Lønning. Forøvrigt vil der jo sandsynligviis blive nedsat et Udvalg, og det vil maaskee være lettere der at kunne komme til en fælles Beslutning, end det vil være at komme til en saadan ved Sagens 1ste Behandling her i Thinget.

Sable: Det var meget beklageligt, om her ikke skulde kunne tilveiebringes Enighed i denne Sag, efter den Maade, hvorpaa den ærede Indenrigs- og Cultusminister har stillet den. Den første Deel af hans Foredrag var i den Grad overeensstemmende med Thingets Ønsker, at man skulde synes, at Overgangen

til den anden Deel maatte have været særdeles let, men den blev særdeles brat. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, om ikke Overgangen meget let kunde see paa den Maade, at den ærede Kirke- og Underviisningsminister forelagde et Udkast til en Sagelov for denne Deel af Statens Embedsmænd, hvori han sagde: saamange Embeder behøves der, saamange Begyndelsesgager, saamange Aldersiillæg og saamange Tillæg maaskee for større Embeder, hvorved der, altsaa ved dets Vedtagelse forudsiikredes disse Embedsmænd en ligesaa rigelig Lønning, som der er tilsiikret andre Embedsmænd i Staten. Derved var den „praktiske“ Side af Sagen aldeles fyldestgjort, og de øvrige Indtægter, som der tales om, kunde, uden at Geistligheden led det mindste Skaar i sin Stilling, indflyde i den samme Kasse, hvorfra alle Statsudgifter udbetales. Jeg synes, at dette var den naturligeste Overgang fra den første Deel af den ærede Ministers Foredrag. At opstille dette separate Fond synes at være aldeles overflødig og ikke at staae i mindste logiske Sammenhæng med den første Deel af den ærede Ministers Tale. Dertil hører, at man først maatte see, hvormeget disse forskjellige Indtægter beløbe sig til, og da træffe en Fordeling, men som slet ikke kan træffes, førend man havde et Overblik over det Hele saa at man vidste, med hvilke Gager vedkommende Embedsmænd skulde begynde, og hvad man i det Hele havde at raade over. Naar derimod den ærede Minister gik over til at forelægge en Sagelov efter Principer, der stemte overeens med de Principer, hvorefter alle andre her i Landet ansatte Embedsmænd ere lønede, og lod os discutere den, saa vilde ogsaa denne Lønningsag med største Værdighed kunne bringes gennem begge Thing; derved vilde som sagt disse Embedsmænds Stilling blive ganske overeensstemmende med de øvrige Embedsmænds i hele Landet; den ene vilde ikke have Noget at lade den anden høre. Nu taler den ærede Minister imidlertid om, at man ikke skal fordybe sig i Principer; men den ærede Minister maa dog vist være saa bekendt med Forholdene, at han maa vide, at der er et Punkt i dette Forhold, hvor Principerne ere mægtigere end Realiteten. Jeg skal i den